25 Νοεμβρίου 2013

Υπομονή στον πόνο.Ο δρόμος των αρετών.Όσιος Νήφων Επίσκοπος Κωνσταντιανής

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη

Κάποτε ο Νήφων άκουσε ένα σοφό γέροντα να λέει, πως οι πόνοι γεννάνε δόξα. Σκίρτησε η ψυχή του την ώρα εκείνη, και θέλησε ν' ασκηθεί στην υπομονή του πόνου.

Αποσυρόταν λοιπόν κάπου κι έβγαζε τα παπούτσια του. Ύστερα γονάτιζε καταγής, διπλωνόταν στα δυό κι έριχνε όλο το βάρος του σώματός του πάνω στα πόδια του. Σ' αυτή τη στάση προσευχόταν ώρα πολλή, υπομένοντας τον αφόρητο πόνο που του προξενούσε. Έβαζε μάλιστα κάτω απ' τα πόδια του μια πλατειά και ομαλή πέτρα.

Πάνω σ' αυτή στριφογύριζε, πληγώνοντας τα πόδια του, για να θερίσει τον καρπό του πόνου.

Όταν τέλειωνε την προσευχή του κι έκανε να σηκωθεί, ίσα που μπορούσε να κουνηθεί. Και τα δυό του πόδια, πιασμένα και μουδιασμένα, ήταν λες κολλημένα πάνω στη πέτρα. Με μεγάλη βία και αργές κινήσεις τα άπλωνε ένα-ένα. Οι αρθρώσεις έτριζαν οδυνηρά. Εκείνος όμως έλεγε παρηγορητικά στον εαυτό του:

-«Η βασιλεία των ουρανών βιάζεται, και βιασταί αρπάζουσιν αυτήν»»21.

Όταν, επιτέλους, συνερχόταν λίγο, έβαζε τα πόδια του κι αργοκινούσε παραπατώντας για το κελλί του.

Στο δρόμο συλλογιζόταν:

"Αλίμονό σου, ταλαίπωρε Νήφων! Αφού δεν αντέχεις αυτόν τον μικρό πόνο, πως θ'

αντέξεις τη φλόγα της κολάσεως;....’’.

Ο δρόμος των αρετών

Βλέπει τότε μιαν απέραντη θάλασσα. Μεσοπέλαγα υψωνόταν ένας πανύψηλος στύλος, που κατέληγε σε θρόνο υπέλαμπρο αλλά κενό.
Ξαφνικά παρουσιάζεται κάποιος και του λέει:
-Τι στέκεσαι; Ανέβα στο στύλο! Είναι Θεού θέλημα.
Άρχισε να σκαρφαλώνει. Με πολύ κόπο έφτασε σχεδόν ως την κορυφή. Έμενε ακόμα μια οργυιά περίπου για ν’ ανέβει στο θρόνο. Μα δεν υπήρχε κάποια πρόσβαση, και το διάστημα, που το χώριζε, του φαινόταν πολύ μεγάλο. Βρισκόταν στο πιο δύσκολο κι επικίνδυνο σημείο.
Λιποψύχησε, καθώς το βλέμμα του έπεσε κάτω, στο φοβερό πέλαγος.
-Τρομάρα μου! Τι θα κάνω ο δύστυχος; συλλογίστηκε. Αν δοκιμάσω με μια δρασκελιά να φτάσω στο θρόνο, υπάρχει φόβος να γλιστρήσω και να γκρεμιστώ στην άβυσσο. Ποιό λοιπόν το κέρδος, που έφτασα ως εδώ; Αλλά πάλι... να γυρίσω πίσω; Και να πάει χαμένος όλος ο κόπος μου; Αχ, τι να κάνω;
Ήταν σε δεινή αμηχανία.
Ξαφνικά όμως, χωρίς να το καταλάβει κι ο ίδιος αποτόλμησε το πήδημα και..... βρέθηκε καθισμένος στο θρόνο! Ω, τι χαρά ένιωσε, αγναντεύοντας από κει το πανόραμα που τον τριγύριζε! Ωστόσο απορούσε:
-Τι μ’ έπιασε κι ανέβηκα εδώ πάνω; Πως θα ξανακατέβω;
Τότε ακριβώς ξύπνησε.
-Τι να σημαίνει αυτό το όνειρο; αναρωτήθηκε.
Η απορία του κορυφώθηκε, όταν είδε το ίδιο όνειρο όχι μόνο την επόμενη, αλλά και την τρίτη νύχτα. Ζήτησε τότε τη βοήθεια του Θεού.
-Κύριε! Φανέρωσέ μου, Σε παρακαλώ, τη σημασία του ονείρου.
Και ο Θεός, πράγματι, του φώτισε το νου, κι έτσι μπόρεσε να εξηγήσει μόνος του το όραμα:
“Η ανάβαση στο στύλος είναι ο τραχύς δρόμος των αρετών, που οδηγεί στην ουράνια βασιλεία. Το τελευταίο εκείνο σημείο, που δυσκολεύτηκα και περάσω, σημαίνει, ότι πολλές φορές ξαναγυρνάμε στα γήινα κι έτσι δυσκολευόμαστε να φτάσουμε ως την απάθεια. Γιατί ο θρόνος, όπου κάθισα κι ατένισα τα πάντα, είναι η απάθεια. Αυτή βρίσκεται πάνω απ’ όλες τις αρετές, σαν θρόνος. Κι όποιος καθήσει σ’ αυτόν το θρόνο, βλέπει καθαρά τα πάντα –και τα θεία και τ’ ανθρώπινα και τα δαιμονικά’’.
Μόλις ξεδιάλυνε το όνειρο ο δίκαιος, δόξασε μ’ όλη του την καρδιά το Θεό, που τόσο νοιάζεται γι’ αυτόν και τον φροντίζει.

21. Ματθ. 11:12.

Ένας Ασκητής Επίσκοπος

Όσιος Νήφων Επίσκοπος Κωνσταντιανής

(σελ.62-65)

Ιερά Μονή Παρακλήτου

Ωρωπος Αττικής 2004

Αναβάσεις

4 Σεπτεμβρίου 2013

Πηγή: http://anavaseis.blogspot.gr/2013/11/blog-post_2211.html